

Sygn. akt V K 172/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Merska

Protokolant – st. sekr. sąd. Danuta Betlej

w obecności Prokuratora Piotra Murzynowskiego

oskarżyciela posiłkowego M. K.

po rozpoznaniu w dniach 10 listopada 2016 r., 16 grudnia 2016 r., 23 lutego 2017 r. na rozprawie

sprawy **Z. S.**

urodzonego (...) w R.

syna M. i J. z d. G.

oskarżonego o to, że: w okresie od kwietnia 2015 r. do czerwca 2015 r. w G. i W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego V Wydział Gospodarczy w Olsztynie sygn. V GNc 210/14, a następnie o sygn. V GC 45/15 w sprawie z powództwa M. K. i Z. Z. (1) przeciwko M. S. (1) i Z. S. o zapłatę solidarnie na rzecz powodów kwoty po 187.675,75 zł wraz z odsetkami od dnia 31 lipca 2013 r., i tak:

- umową darowizny z dnia 01.04.2015 r. przeniósł na rzecz córki K. S. ½ własności samochodu marki F. (...) nr rej. (...) o wartości szacunkowej około 1 tys. zł,

- w dniu 27 maja 2015 r. w Kancelarii Notarialnej w G. umową darowizny przeniósł na rzecz córki K. S. w całości swój udział o wartości 150.000 zł stanowiący ½ we własności nieruchomości zabudowanej oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) o łącznej pow. 612 m² położonej w W. ul. (...)

- umową darowizny z dnia 01.06.2015 r. przeniósł na rzecz córki K. S. własność samochodu marki R. (...) nr rej. (...) o wartości szacunkowej 2 tys. zł,

udaremniając w ten sposób zaspokojenie swoich wierzycieli M. K. oraz Z. Z. (1), działając na ich szkodę

tj. o czyn z art. 300 §2 kk w zw. z art. 12 kk

1. Oskarżonego **Z. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tymże opis czynu w końcowej części uzupełnia o stwierdzenie – „to jest mienia zagrożonego zajęciem udaremniając w ten sposób zaspokojenie swoich wierzycieli M. K. oraz Z. Z. (1), działając na ich szkodę” i za to na podstawie art. 300§2kk w zw. z art. 12kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk, art. 72 §1 pkt 8 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzy) lat i zobowiązuje oskarżonego do wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28 maja 2015r sygn. akt VGC 45/15 w terminie 6 (sześć) miesięcy od chwili prawomocności wyroku.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 70,00 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VK 172/16

UZASADNIENIE

M. K. i Z. Z. (1) byli (...) Biura Ochrony Osób i Mienia (...) sp. j., prowadzili ją do 1995r. W biurze spółki od 2012r pracowała K. S., w księgowości, miała dostęp do całości dokumentów finansowych. W spółce tej już wcześniej pracował jej ojciec - Z. S. Z. S. zaproponował, że wspólnie z synem M. odkupią spółkę od współników, przekonywał że chce prowadzić rodzinny biznes. M. K. i Z. Z. (2) zamierzali sprzedać spółkę ze względu na problemy zdrowotne jednego z współników, w tym czasie prowadzili rozmowy również z innymi kontrahentami. Podjęli decyzję o sprzedaży spółki (...). Do spółki przystąpili Z. S. i jego syn M. S. (1) w 2013r. Ze spółki wystąpili M. K. i Z. Z. (1), zaś Z. S. i M. S. (1) na rzecz każdego z nich mieli solidarnie zapłacić kwoty po 217.675,75zł. Z. S. i M. S. (1) zapłacili na rzecz poprzednich właścicieli jedynie po 30.000zł w dniu 10.10.2013r.

M. K. i Z. Z. (1) wezwali Z. S. i M. S. (1) w dniu 6.11.2013r do zapłaty pozostałej należności, ale wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

W dniu 08.10.2014r M. K. i Z. Z. (1) wystąpili z powództwem o zapłatę solidarnie należności w kwotach po 187.675,75zł od M. S. (1) i Z. S.. Powództwo zostało wniesione do Sądu Okręgowego w Olsztynie Wydział Gospodarczy (k. 2 – 4 akt VGC 45/15). W wydanym dnia 16.02.2015r nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Olsztynie uwzględnił roszczenie powodów w całości (k. 57 akt VGC 45/15). Odpis nakazu zapłaty został doręczony Z. S. w dniu 04.03.2015r (k. 62 akt VGC 45/15). Pełnomocnik pozwanych złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w dniu 17.03.2015r – k. 68 – 98 w/w akt.

W dniu 1.04.2015r Z. S. przeniósł na rzecz córki K. S. 1/2 własności samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości szacunkowej 1 tys. zł.

Rozprawa przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w sprawie o zapłatę należności na rzecz M. K. i Z. Z. (1) odbyła się w dniu 14.05.2015r, Sąd odroczył publikację wyroku do dnia 28.05.2015r.

W dniu 27 maja 2015r w Kancelarii Notarialnej w G. umową darowizny Z. S. przeniósł na rzecz córki K. S. w całości swój udział o wartości 150.000 zł stanowiący 1/2 udziału we własności nieruchomości zabudowanej oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) o łącznej powierzchni 612 m² położonej w W. na ul. (...).

Dnia 28 maja 2015r Sąd Okręgowy w Olsztynie w wydanym wyroku uwzględnił w całości roszczenie M. K. i Z. Z. (1) – k. 136 w/w akt. Wyrok uprawomocnił się w dniu 12.11.2015r.

Umową darowizny zawartą w dniu 01.06.2015r Z. S. przeniósł na rzecz córki K. S. własność samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) o wartości szacunkowej 2 tys. zł.

W dniu 15.01.2016r tytuł wykonawczy odnośnie wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie wydano pełnomocnikowi powodów – k. 136 w/w akt.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie zajął ruchomość – samochód osobowy marki R. (...) na poczet należności wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie, gdzie określił wartość pojazdu na kwotę 2000zł. K. S. w dniu 22.02.2016r wystąpiła o zwrot zajętego samochodu argumentując, iż jest właścicielem auta. Komornik nie uwzględnił wniosku K. S. o zwolnienie spod zajęcia ruchomości – samochodu R. (...) nr rej. (...).

Komornik Sądu Rejonowego w Kętrzynie prowadzi egzekucję roszczenia, z tymże kwoty egzekwowane są bardzo małej wartości, po kilkaset złotych miesięcznie ponieważ Z. S. nigdzie nie pracuje, otrzymuje jedynie rentę chorobową, nie ma żadnego majątku, zaś przysługujące firmie (...) należności są w niewielkich wartości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt Sądu Okręgowego w Olsztynie Wydziału Gospodarczego sygn. V GC 45/15, informację k. 49, zaświadczenia k. 51, umowy darowizny z dnia 01.06.2015r k. 54, umowy darowizny z dnia 01.04.2015r k. 56, umowy darowizny k. 91 – 94, uzasadnienia wyroku k. 129 – 130, protokół zajęcia k. 169, pismo K. S. k. 180, postanowienie komornika k. 183, zeznań świadków – M. K. k. 257v – 258v, K. S. k. 286 – 288, Z. Z. (1) k. 382v, a także wyjaśnień oskarżonego k. 257v.

Oskarżony Z. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, iż pokrzywdzeni zataili przed nim zadłużenie spółki, a długi wynikały z niepłacenia podatków. Oskarżony zarzucał pokrzywdzonym że wyprowadzali pieniądze ze spółki i fikcyjnie podwyższyli wartość spółki. Twierdził, że straty były wielkości 1 miliona 270 tys. zł. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które w istocie zmierzają do usprawiedliwienia jego działań.

Pokrzywdzeni – M. K. i Z. Z. (3) szczegółowo i jednoznacznie przedstawili przebieg negocjacji między nimi, powody sprzedaży spółki, późniejsze monity o zapłatę należności, rozliczenia, przejęcie majątku firmy przez oskarżonego. Ich zeznania są relacją z podejmowanych czynności, zawieranych umów, a ich przebieg wynika z dołączonych do sprawy dokumentów oraz akt postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w Olsztynie. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych ponieważ przedstawiają podejmowane przez nich czynności w związku z brakiem zapłaty ze strony oskarżonego.

Po pierwsze rozliczenia obecnych współników – oskarżonego i jego syna M. S. (2) i byłych współników – pokrzywdzonych M. K. i Z. Z. (3) były analizowane i oceniane przed Sądem Okręgowym w Olsztynie Wydział Gospodarczy. Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe i w uzasadnieniu wyroku szczegółowo wyjaśnił podstawy prawne zawartej między współnikami umowy oraz wzajemnych rozliczeń. Wyrok jest prawomocny i podlegający egzekucji. Jakikolwiek inne roszczenia bądź zastrzeżenia co do zadłużenia spółki nie są przedmiotem tego postępowania karnego, ponieważ Sąd karny nie ocenia zasadności i słuszności wydanego w sprawie gospodarczej wyroku. Na marginesie zaznaczyć należy, iż z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, iż firma (...), w czasie gdy właścicielami byli pokrzywdzeni nie miała żadnych zadłużeń z tytułu płatności podatków (k. 279 – 284, 100 – 115).

Po drugie w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem Okręgowym w Olsztynie Z. S. darował należący do niego majątek córce, choć ma dwoje dzieci. Tylko, że jego syn jest również (...) spółki (...), więc nie mógłby uniknąć egzekucji. Świadek K. S. zeznając na Sali rozpraw nie potrafiła podać dokładnie jakie są koszty utrzymania nieruchomości, której jest właścicielem, nie potrafiła podać kosztów ubezpieczenia samochodów, a udzielając odpowiedzi na pytania Sądu wahała się i zastanawiała nad podaniem kwot. Wyprowadzić należy wniosek, iż jest właścicielem jedynie formalnie i nie ponosi żadnych kosztów związanych z własnością majątku.

Po trzecie daty poszczególnych rozporządzeń majątkiem przez oskarżonego zbiegają się z datami podejmowanych czynności przez Sąd Okręgowy w Olsztynie. Początkowo, zaraz po otrzymaniu nakazu zapłaty oskarżony darował jeden samochód, dzień przed publikacją wyroku darował udział w nieruchomości, za kilka dni po ogłoszeniu wyroku darował kolejny samochód. To nie jest zbieg okoliczności, tylko celowe działanie oskarżonego, tak żeby uniemożliwić egzekucję roszczenia.

Na marginesie zauważyć należy, iż obrońca oskarżonego uzasadniając wniosek o wznowienie przewodu sądowego dołączył do akt po raz drugi te same kserokopie pozwów jak na rozprawie w dniu 16.12.2016r – k. 338 – 340 i odpowiednio k. 384 – 386, k. 341 – 343 i odpowiednio k. 387 – 389 z datą wpływu 20.07.2016r. Dołączony odpis wyroku zaocznego wydanego dnia 07.02.2017r w sprawie z powództwa M. S. (1) przeciwko Z. Z. (1) nie jest prawomocny (brak stosownej adnotacji) i dotyczy rozliczeń między współnikami a nie oskarżonym. Treść wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28.05.2015r sygn. akt VGC 45/15 jednoznacznie stanowi, iż Z. S. i M. S. (1)

każdemu z pokrzywdzonych są winni zapłacić solidarnie kwoty po 187.675,75zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31.07.2013r (k. 136 akt VGC 45/15).

Reasumując przedstawione powyżej dowody zdaniem Sądu oskarżony Z. S. jest winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, którego dopuścił się z winy umyślnej w zamiarze kierunkowym. Oskarżony mógł darować ruchomości i nieruchomości już wcześniej, ale zrobił to dopiero wówczas gdy toczyło się postępowanie sądowe. Prowadzona egzekucja należności nie jest zakończona, należności są ściągane w niewielkich kwotach, a pokrzywdzeni egzekwują należności od 2016r. Zdaniem Sądu oskarżony działał wykonując z góry powzięty zamiar, który realizował w krótkich odstępach czasu w zależności od wyniku postępowania sądowego. Oskarżony rozporządził majątkiem żeby uniemożliwić przeprowadzenie egzekucji roszczenia, co zresztą osiągnął. Jego działanie nie było przypadkowe, jednorazowe, tylko realizowane w określonym celu na przestrzeni krótkiego czasu.

Odpowiedzialności karnej za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 300§2kk podlega ten, kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia. Przedmiotem ochrony jest uczciwy i rzetelny obrót gospodarczy. Przepięstwo kwalifikowanego z § 2 godzi w powagę orzeczeń sądu lub innych organów państwowych. Przepięstwa z art. 300 § 2 KK dłużnik może dopuścić się także wtedy, gdy egzekucja dopiero mu grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel postanowił dochodzić swoich roszczeń na drodze sądowej. Nie musi więc istnieć orzeczenie sądowe lub orzeczenie innego organu państwowego, w tym rozstrzygnięcie prawomocne – wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi – II Wydział Karny z dnia 18.12.2012r sygn. akt II AKa 269/12, Legalis. Oskarżony swoim działaniem doprowadził do tego, że egzekucja roszczenia prowadzona wobec niego jest nieskuteczna, nie ma on majątku pozwalającego na wyegzekwowanie należności, a ten który mógłby być przedmiotem egzekucji darował w toku postępowania sądowego. Podkreślić należy, iż znamieniem czynu nie jest określenie wartości majątku, którym sprawca rozporządził.

Sąd uzupełnił opis czynu przypisując sprawstwo oskarżonemu o określenie – „to jest mienia zagrożonego zajęciem” stosownie do ustalonego stanu faktycznego w tej sprawie.

Wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na względzie wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, postać zamiaru oraz okres czasu w jakim oskarżony działał. Oskarżony będąc zobowiązanym do zapłaty należności od 2013r, od momentu w którym dowiedział się o prowadzonym wobec niego postępowaniu sądowym, wyzbył się majątku, który mógłby być podstawą egzekucji. Oskarżony nie zważał na ewentualne konsekwencje swoich działań, nie bacząc na stan zdrowia pokrzywdzonego Z. Z. (1), zdecydował o darowaniu majątku córce. Tylko, że oskarżony mieszka w tym domu, korzystał z samochodów, więc w istocie poza formalnym właścicielem, nic nie uległo zmianie.

Oskarżony nie był dotychczas karany, istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec niego, poza tym wymaga leczenia onkologicznego, zatem Sąd zdecydował o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat. Przecież najistotniejsze jest aby oskarżony wywiązał się ze swoich zobowiązań finansowych wobec pokrzywdzonych. Określony w art. 72 § 1 pkt 8 KK warunek probacyjny może polegać na zobowiązaniu oskarżonego do wykonania prawomocnego orzeczenia innego sądu, w tym zapadłego w postępowaniu cywilnym – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.12.2014r sygn. akt IV KK 219/14. Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28 maja 2015r sygn. akt VGC 45/15 w terminie 6 miesięcy od chwili prawomocności wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na treści art. 627kpk, zaś wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 2 ust.1 pkt3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r (t.j. Dz.U. z 1983r, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) albowiem sytuacja materialna oskarżonego pozwala na ich uiszczenie.